

בעזרת השם יתברך

סדר הנסיעה לארץ

ישראל

והתיסדות בית המקדש

היכל הקודש בירושלים

ובני ברק

פרשת ויגש ה'תשפ"ב

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב

ליבערטי
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיוזק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיוזק יומי

צו באקומען די חיוזק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

"צ'הלי ורנזי יושבת ציון!" האט זיך ארויסגעשריגן פון די הערצער פון תושבי ארץ ישראל בכלל און אנשי שלומינו תלמידי היכל הקדם בפרט - ביים מקבל זיין דעם חשובין גאסט, דער ראש ישיבה שליט"א, דעם פארלאפענעם שבת פרשת ויגש, און די טעג ארום.

דורךאויס דעם באזור האט דער ראש ישיבה מחזק געווען אנשי שלומינו תושבי ארץ ישראל, באפעסטיגט די בתי מדרשים היכל הקודש אין ירושלים און בני ברק, און אנוועקגעשטעלט אירע גבאים, די בתי מדרשים וואס זינען אלס לייכט טורעם פאר אנשים, נשים וטף פון אלע שייכטן און קרייזן וואס ווילן לעבן מיטן הייליגן רבינ'ס עצות אויפ'ן וועג פון אבינו רוענו מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, לויט ווי דער ראש ישיבה שליט"א לערנט דאס מיט אונז.

ווערטער קענען נישט באשרייבן די געוואלדיגע שעות של קורת רוח מיטן ראש ישיבה שליט"א וואס אנשי שלומינו האבן מיטגעלעבט די פארלאפענע טעג; מיטהאלטנדיג די הערליכע תפילות, סעודות, שיעורים, דרשות און שמועסן.

דער ראש ישיבה שליט"א האט גענומען די מיה און אראפגעשריבן די גאנצע נסיעה אין א בריוו פאר איינער פון די תלמידים שיהי'.

קראו ותחי נפשכם!

המערכת

סדר הנסיעה והתיסדות בית המדרש היכל הקודש בירושלים ובני ברק, פרשת ויגש, ה'תשפ"ב

לכבוד מיין טייערער ליבער ... גרו יאיר, קרית ברסלב ליבערטי, ניו יארק
חסדי השם יתברך איך האב זוכה געווען צו זיין אין ארץ ישראל; זוכה
געווען צו אלע קדשות וואס דער רבי זאגט אז מען איז זוכה דערצו דורך זיין
אין ארץ ישראל (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן קנה; ועוד).

איך האב אסאך געבעטן פאר דיר, פאר דיין ווייב און קינדער; דו ביסט
מיר זייער באלויבט. די אלע יארן פון ווען די ישיבה שטייט, שטייטו מיר
צו די רעכטע האנט אויף טריט און שריט. דער אייבערשטער זאל העלפן
מיר זאלן אונזער גאנצע לעבן בלייבן משמש זיין דעם הייליגן רבין, מיר
זאלן געדענקען אונזער גאנצע לעבן וואס דער רבי האט מיט אונז געטון.

פון ליבשאפט וועל איך דיר שרייבן אביסל פון מיין נסיעה.

איך בין ארויסגעפארן מיטוואך נאכט פרשת ויגש, ברוך השם די וועג
איז געווען זייער גוט, מיר זענען אנגעקומען דאנערשטאג נאכט, מיר זענען
געפארן קיין בני ברק, דארט האט מיר אפגעווארט א חשוב'ער מקורב, אבא
חניא רייזמאן גרו יאיר, און געזען דערצו אז איך זאל קענען גיין אין מקוה,
ער האט געזאגט פאר א האנטוף, אלעס זאל זיין דאס בעסטע וואס שייך.

אזוי ווי איך קום אן, איך עפן די טיר פון די קאר - שרייט ער אויס מיט
היסטעריע: "ברוך אתה ה' ... שהחנינו וקימנו", וגו'. נאך אפאר אינגעלייט,
צווישן זיי משה רעכניצער גרו יאיר, האט אויך געמאכט די ברקה מיט
התרגשות, זיי האבן זיך אזוי געפרייט, אזוי ווי איינער זאל באקומען כל הון
דעלמא.

אזוי איז עס; ווען אנשי שלומינו טרעפן זיך נאך א לאנגע צייט זיך נישט
זען - ווערט אזא שמחה, אזוי ווי דער רבי האט דערציילט (ספורי מעשיות, מעשה

יב), ווען דער בעל תפלה האט זיך געטראפן מיט די אנדערע לייט פונעם מלך - איז געווען שמחות און בכיות, מען האט זיך געפרייט אז מען האט זיך געטראפן און מען האט געוויינט ווי אזוי קען מען געפונען אלע אנדערע.

נאכן מקוה בין איך צוגעגאנגען צו פיס צו א חשוב'ע משפחה, משפחת לב, זיי האבן אריינגעברענגט אין זייער שבת שטוב (דיינינג רום) א גרויסער מאשין, א גרויסער פרינטער; זיי דרוקן מידי שבוע בשבוע טויזנטער גליונות. עס קומען א חברה בחורים און אינגעלייט מפיצים דאס צו פארשפרייטן אין גאנץ בני ברק.

עס זענען זיך דארט צאם געקומען צענדליגער אנשי שלומינו, טייערע אינגעלייט און בחורים; רוב פון זיי קען איך שוין פון זיך שרייבן מיט זיי בריוו און פון זיין אינאיינעם ראש השנה אין אומאן ביים הייליגן רבי'ן.

מיר האבן גערעדט התחזקות אויף הפצה, יעצט איז די יארצייט פון אונזער רבי, רבי נתן זכותו יגן עלינו, וואס האט געזאגט איידער זיין הסתלקות: "עזרא הסופר גייט אנועק פון די וועלט, עס קומען ארויס יעדן טאג אזויפיל טריף פסול, איין בלעטל פון רבי'ן וועט אלעס פאררעכטן"; די בלעטל, די גליונות, די בריוו, די ספרים און קונטרסים - דאס ראטעוועט די גאנצע וועלט, עס איז מחי' אזויפיל מענטשן. נאך האט דער הייליגער רבי נתן געזאגט: "אייער זאך זאל זיין הפצה".

א שאד דו ביסט נישט מיט געקומען מיט מיר, דו וואלסט געדארפט זען די דורשטיגקייט, די שמחה פון די מקורבים. פארפאלן, איך מוז זאגן אז איך געפון זיך בעסער דארט מיט די פלאם פייערדיגע מקורבים; זיי זענען אזוי פריש, זיי ברענען און פלאקערן אזוי, ובעקר די ליבשאפט וואס איז דא צווישן זיי, דאס איז עפעס נישט סתם.

פרעג האברך מנחם שטיינבערג גרו יאיר; ער האט זיך מיט געכאפט מיט מיר, איך ווייס נישט ווער עס האט אים געזאגט אז איך פאר, איך האב

קיינעם נישט געזאגט, איך האב קיינעם נישט געלאדנט, ווי אזוי ער האט זיך דערוויסט - ווייס איך נישט, ער וועט דיר דערציילן וואס ער האט געזען.

פון בני ברק זענען מיר געפארן קיין בית שמש, ביי האברף המפיץ יצחק ראטה גרו יאיר, ער האט אויך געמאכט א בית הדפוס ביי אים אין שבת שטוב (דיינונג רום), ער האט אויך א גרויסער מאשין, ער דרוקט וועכנטליך טויזנטער גלינות, עצתו אמונה ועוד, און עס קומען חשוב'ע בחורים און אינגעלייט וואס טיילן דאס אויס אין אלע שולן.

דארט זענען זיך צאמגעקומען אסאך מער מענטשן, עס זענען געקומען צו פארן אנשי שלומינו פון ירושלים, טבר'י און פון נאך פלעצער.

מיר האבן פארגעלערנט לקוטי מוהר"ן (חלק א', סימן קנה), דער רבי זאגט דארט: "עצבות הוא מדה רעה מאד", דעפּרעסיע איז זייער א שלעכטע זאך, אלע פראבלעמען קומען פון עצבות, דאס וואס מען גייט נישט צום צדיק, דאס וואס מען דאווענט נישט - אלעס איז פון דעפּרעסיע, דאס קומט פון חסרון אמונה; ווייל ווען א מענטש וואלט ווען געהאט אמונה אז דער אייבערשטער שטייט נעבן אים און הערט אויס יעדעס ווארט וואס ער בעט - וואלט ער זיכער געדאווענט, ער וואלט נישט געווען דעפּרעסט. אזוי ווי א קערל, א ווייץל, אויב לייגט מען דאס אין א גוטע ערך - דעמאלט וואקסט ארויס שיינע זאנגען, ווידער, אויב לייגט מען די זומען אין א נישט גוטע ערך - ווערט די קערל פארפּוילט; זאגט דער רבי אז אמונה איז אזוי ווי א גוטע ערך, אמונה געבט כח צו וואקסן און שפּראצן, מיט אמונה האט מען כח צו לעבן, חס ושלום אן אמונה ווערט מען פארפּוילט.

דאס זעט מען ביי די פרשה פון יוסף הצדיק, אלעס איז געווען געפלאנט פון פאראויס אז יוסף הצדיק זאל אַנקומען קיין מצרים צו קענען שפּייזן די וועלט; עס האט אויסגעזען ווי עס איז דא צרות, אבער אין די צרה איז באהאלטן דער אייבערשטער.

מיר האבן געדאווענט מעריב דארט ביים מפיץ, נאכדעם בין איך געגאנגען צו א שבע ברכות פון א תלמיד הישיבה, חיים יאקאבאוויטש בן נפתלי גרו יאיר, מען האט מיר געבעטן צו רעדן אפאר ווערטער. מיר האבן גערעדט וואס מוהרא"ש פלעגט שטענדיג זאגן פאר חתן כלה, עס שטייט אין די תורה (בראשית ב, כד): "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו", לכאורה, ווי קען מען זאגן פאר חתן כלה אפצולאזן די עלטערן? עס איז דאך די מצוה פון (שמות כ, יא): "כבוד את אביך ואת אמך"! נאר חתן כלה דארפן וויסן, אויב אין אנהייב איז מען זיך נאכנישט מסדר, זאל מען נישט אריינמישן די עלטערן; דאס זאגט די תורה: "על כן יעזב איש את אביו ואת אמו", לאז אפ דינע עלטערן, מיש זיי נישט אריין אין דיין לעבן, דערצייל זיי נישט קיין פראבלעמען, לאז זיי האבן נחת, דערצייל זיי נאר גוטס.

עס איז פדאי דו זאלסט הערן די שיינע שיעורים פון ארץ ישראל; מען האט אלעס אפגעכאפט, קענסט עס הערן אויף די האטליין.

נאך די שבע ברכות זענען מיר געפארן קיין ירושלים, האברף אהרן וועבערמאן גרו יאיר האט מיך געדרייווט. ער איז מיט געקומען, ער איז געקומען פריער און געבליבן אין ארץ ישראל פאר א שמחה ביי אים אין די משפחה. מען האט צוגעשטעלט א דירה אין ירושלים.

פרייטאג אינדערפרי בין איך געגאנגען אין מקנה אין זופניק, די מקנה וואס געהערט פאר די עדה החרדית, נאכדעם האבן מיר געדאווענט ביי אונז אין בית המדרש. איך בין אריין אין שול, איך האב זיך אזוי געפרייט, איך האב געוואלט מאכן א ברכה שהחינו! די שול שטייט שוין איבער א יאר און דאס איז די ערשטע מאל וואס איך בין זוכה צו זיין דארט. נאך שחרית האבן מיר געלערנט דעם דף גמרא, איך האב געזאגט פאר די חברים אז מוהרא"ש האט זייער געוואלט האבן א בית המדרש "היכל הקודש" אין ירושלים, יעצט איז מקוים געווארן מוהרא"ש'ס רצון.

טייערער ברודער, איך זאג דיר, אויב עס וועט דיר אויסקומען צו זיין אין ארץ ישראל - זאלסטו זיך אריבער כאפן אין די שול אין ירושלים, עס איז אזא בא'חנטע פלאץ, אזא נארמאלע געשמאקע ווינקל. די גבאים זענען מענטשן מיט שכל, עס איז מיר א וואונדער ווי אזוי זיי האבן אזוי גוט דערשמעקט און דערטאפט אונזער זאך, זיי פירן דעם בית המדרש מיט חכמה, מען שפירט א געשמאקע לופט, אן אויר הודו והנח.

איך האב ממנה געווען דריי חשוב'ע אינגעלייט זאלן זיין די גבאים, פירן דעם בית המדרש. האברוך יצחק שמואל פּרענקל גרו יאיר, ער לערנט פאר סיפורי מעשיות און ביי שלש סעודות, ער איז זייער אן איידעלער, ער פארשטייט אן עסק. דער צווייטער גבאי איז שמעון עוזר גרו יאיר, ער איז אויך זייער אן איידעלער, ער פארשטייט ווי אזוי צו פירן; ער האט ביי זיך אין שטוב די הדפסה, ער דרוקט טויזנטער גליונות וועכנטליך, ביי אים אין שטוב האט זיך אלעס אנגעהויבן; דאס דרוקן, און די שול פלעגט זיין ביי אים אין שבת שטוב (דיינינג רום). און דער דריטער גבאי איז יצחק פאפנהיים גרו יאיר, ער איז זייער אן איידעלער, ער פירט די שול; די ריינקייט, די סדר פון די בעלי תפילות און עליות וכו'.

איך בין געבליבן אביסל לערנען מיינע שיעורים דארט אין שול, איך האב זייער הנאה געהאט דארט צו זיין יעדע רגע.

נאכדעם בין איך אריבער צום שטוב פונעם גבאי שמעון עוזר גרו יאיר, ער האט אונז מכבד געווען מיט טועמיה. עס איז מיר געווען א כבוד צו זיין ביי אים אין שטוב, דארט וואו עס האט זיך אנגעהויבן די שול, די חבורות; אלעס.

זיי האבן מיר געוויזן ווי אזוי זיי זענען מתרגם. זיין פרוי תחני' איז מתרגם די עצתו אמונה, ער זאגט מיר אז זי לייגט אריין יעדע וואך דרייסיג שעה מתרגם צו זיין די בריוון; הערסט וואס טוט זיך? דרייסיג שעה יעדע

וואך, א מאמע פון קינדער! מיט אזא מסירות נפש לעבן זיי, ביי זיי איז
הפצה נומער 1 אין לעבן; אלעס דריידט זיך ארום די הפצה.

פרייטאג נאכמיטאג איז געקומען צו מיר דער סופר וואס שרייבט יעצט
א ספר תורה פאר די שול אין ירושלים. איך האב געשריבן אות ב פון
בראשית און די אות ר. דער ספר תורה שרייבט א חשובער איד פון די מוסדי
הבית מדרש, ער וויל נישט איך זאל שרייבן זיין נאמען, ער וויל עס זאל זיין
באהאלטן, מען זאל נישט וויסן, פדאי נישט צו האבן מיט מחלקת וכו' וכו'.

נאכדעם האב איך געהאט אן איבערראשונג (סערפרייז), עס איז אריבער
געקומען הרב החסיד רבי שמעון שפירא שליט"א, ער האט זיך זייער
באדאנקט פאר די שידוך פון זיין טאכטער, ער איז זייער איבערגענומען פון
דעם חתן, פון זיינע מדות. בתוך הדברים פרעגט ער מיר וויפיל געלט ער
דארף געבן פאר שדכנות, האב איך אים געזאגט אז דער רבי איז געווען
שדכן, איך האב געבעטן אין אומאן איך זאל קענען אנטראגן א גוטע שידוך
פאר זיין טאכטער און דארט אין אומאן איז מיר אריינגעקומען די מחשבה
פון די שידוך. איך האב אים געזאגט אז ער קען יוצא זיין שדכנות געלט מיט
ח"י דאלער, ער האט מיר באצאלט אכצן דאלער און מיר געווינטשן שיינע
ברכות.

די גאנצע נסיעה איז צו פארדאנקען מיין ווייב תחי', פאר איר איז דאס
בכלל נישט קיין גרינגע זאך; א מאמע פון קינדער, דריי וואכן פאר א חתונה
פון א טאכטער, אויך מיין קליינער זון יחזקאל גרו יאיר שפירט זיך נישט
אזוי גוט, ער פיבערט מיט הויכע היץ; דאך האט זיך מיך געלאזט פארן, זי
האט פארקוקט אויף איר באקוועמליכקייט, אבי מחזק צו זיין די ארץ
ישראל דיגע אידן.

איך געדענק בשעת מיר האבן מלוה געווען דעם ארון הקודש פון
מנהרא"ש קיין ארץ ישראל, האב איך געזען מיין ווייב שטיין פאר די ארון

און זי האט זייער געוויינט, איך האב איר געפֿרעגט: "וואס וויינטו? וואס זאגסטו?" האט זי מיר געזאגט: "איך האב יעצט צוגעזאגט פאר מוהרא"ש, איך האב זיך יעצט אונטערגענומען אז איך וועל דיר קיינמאל נישט שטערן פון מחזק זיין אידישע קינדער, אפילו עס וועט גיין אויף מיין חשבון"; הערסט אן השגה פון א פרוי? דו ווייסט דאך יא אביסל וואס איז אריבער אלע יארן פון ווען מיר האבן געעפנט די ישיבה, דו ביסט דאך געווען פון די ערשטע תלמידים ווען די ישיבה האט זיך געעפנט; אלעס איז צו פארדאנקען מיין ווייב, זי איז מיר געשטאנען צו מיין האנט אלע יארן, די גאנצע שטוב איז געווארן א רשות הרבים פאר בחורים און אינגעלייט, אלעס איז אין איר זכות.

אויך איז דא א פרישער מקורב, האברך אברהם ראטמאן גרו יאיר, מיין קרוב, ער האט געזארגט פאר די גאנצע נסיעה; ער האט געזארגט פאר די טיקעטס, פאר די קאר, פאר די דירה, פאר די עסן, אלעס; ער איז זייער ווארעם צו אויפבויען היכל הקודש.

ער וויל נישט האבן דעם טיטל גבאי, אבער באמת איז ער דער וואס שטייט אונטער אלעס ארום דעם שול.

ער האט זיך מוסר נפש געווען פאריאר ווען עס איז געווען די פרשה, מען האט גערעדט לשון הרע'ס און מען האט געוואלט ארויסקומען קעגן מיר, ער איז געזיצן ביי אלע רבנים, גאנצע וואכן איז ער נישט געשלאפן, נישט געגעסן, גארנישט געטון, נאר איין זאך, אויפווישן מיין בלוט און אכטונג געבן אויף היכל הקודש, עס זאל נישט געלונגען פאר די מחרחרי ריב צו זען וואס זיי וויל זען, ה'יה לא תהיה.

איך וויל דיר שרייבן איבער דעם שבת אין ירושלים. איך ווייס נישט צי דו וועסט כאפן וואס דא איז געווען, דער שבת איז געווען לעילא ולעילא. די תפילות האבן מיר געדאווענט אין אונזער שול היכל הקודש אויף רחוב

רבי נחמן מברסלב. עס זענען זיך צאמגעקומען הונדערטער אידן, מען האט געמוזט שטעלן שומרים נישט אריינצולאזן מענטשן משום סכנה, מען האט אויך גענוצט די ווייבער שול פאר מענער, ווייבער זענען נישט געקומען צו די תפילות.

מנחה האט געדאווענט מנחם גרו יאיר, קבלת שבת האב איך געדאווענט, נאכן דאווענען איז מען מיר באפאלן; איך בין נישט צוגעוואוינט צו דעם, דארט אין ארץ ישראל זענען זיי אזוי בענקעדיג, זיי ווארטן אזוי לאנג זיך צו טרעפן, איך האב זיך געבעטן: "לאזט מיר אפ, לאזט מיר גיין"; איינער פון די בחורים זאגן מיר: "אז דער ראש ישיבה וועט קומען מער קיין ארץ ישראל - וועלן מיר נישט אזוי נאכלויפן".

די סעודה האב איך געגעסן אין די דירה; מען האט איינגעטיילט אז אפאר בחורים זאלן עסן די סעודה ביינאכט און אפאר בחורים צופרי, למעשה האבן זיך אריינגעשטופט ביינאכט איבער צוואנציג בחורים, און צופרי - איבער דרייסיג בחורים. אזעלכע איידעלע און באזעסענע בחורים, זיי קומען פון אלע סארט ישיבות; זיי זאגן אלע פה אחד אז אלע בחורים פון איבעראל זענען זיך פשוט מחי' מיט'ן רבינ'ס עצות, דעם רבינ'ס חיזוק. נאך די סעודה איז מען זיך צאמגעקומען, אנשי שלומינו, אין א זאל נעבן שול, דארט איז געווען צוגעגרייט אויך פאר די פרויען, עס זענען זיך צאמגעקומען הונדערטער אנשי שלומינו, מען האט געזינגען די זמירות, מען האט געזינגען אידישע ניגונים. דארט איז אנדערש ווי אין אמעריקע; אלע זינגען מיט, אלע אן אויסנאם. אין אמעריקע דארף איך זיך בעטן מען זאל מיט זינגען; זיי זענען אזוי פריש, אזוי תמימות'דיג - ממש א מחי'.

נאכדעם האבן מיר גערעדט פון די גרויסקייט פון התבודדות, יוסף הצדיק האט זיך געהאלטן אין ערנות הארץ מיט די גרעסטע נסיונות, ער איז געבליבן יוסף הצדיק - נאר ווייל ער האט גערעדט צום אייבערשטן. אזוי ווי

די הייליגע חכמים זאגן (בראשית רבה פו, ה; תנחומא וישב, ח) אויפ'ן פסוק (בראשית לט, ב): "וירא אדניו כי ה' אתו", ווי אזוי האט דער גוי טמא פוטיפר געוויסט אז דער אייבערשטער איז מיט יוסף? נאר ער האט אים געזען שטענדיג ווי זיינע ליפן שאקלען זיך, ער האט אים געפרעגט, וואס מיינט דאס אז זיינע ליפן שאקלען זיך שטענדיג, דו מאכסט פישוף? ביז יוסף האט אים מגלה געווען און געזאגט: "איך רעד צום אייבערשטן, אים בעט אים תנני לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי ובעיני פוטיפר אדוני", העלף מיר אייבערשטער איך זאל האבן חן אין די אויגן פון מיין דער פוטיפר"; נאר אזוי האט ער זיך געקענט האלטן מיט די שווערע נסיונות.

מיר האבן דערציילט די מעשה פון נטע פון אומאן, א יונגער בחור וואס איז אנגעקומען אין אומאן, ער האט זיך געדרייט צווישן אנשי שלומינו, דארט האט ער געהערט די זאך פון התבודדות, פון רעדן צום אייבערשטן אויף די אייגענע שפראך. נאכדעם האבן אים די רוסן ימח שמם פארקאפט קיין סיביר, ער האט דארט באקומען אן אמט אין א אפיס, צו באדינען די רוסישע גענעראלן, דארט איז אויך געווען פארקאפט א גוי'שע מיידל, א גלח'ס טאכטער, און זי האט אים געמוטשעט טאג נאך טאג, קום טון מיט מיר אן עבירה, זי האט אים געזאגט: "לאז אפ אידישקייט; דא אין סיביר וועט קיינער נישט וויסן וואס מיר טוען, פון דא גייט קיינער נישט אהיים".

דער בחור נטע האט נישט געוויסט וואס צו טון, ער האט געשפירט ווי עס ענדיגט זיך זיין לעבן, ער שטייט פאר א שרעקליכע נסיון, ער גייט פאלן אין א טיפן אפגרינד. ער האט זיך דערמאנט פון די עצה פון התבודדות, ער איז ארויס פון אפיס, ער האט זיך באהאלטן אין פעלד און געשריגן צום אייבערשטן: "רבנו של עולם, ראטעווע מיך! איך שפיר ווי איך האב נישט די כחות פאר דעם, איך ווער פארברענט! איך בעט דיר זייער, אדער זאלסטו מיר ארויסנעמען מיין נשמה, אדער מאך א נס אז איך זאל עומד זיין בנסיון", אזוי איז געווען טאג נאך טאג, זי האט אים געמוטשעט און ער איז געגאנגען

התבודדות, שרייען צום אייבערשטן: "טאטע, ראטעווע מיר!" אזוי האט דאס אנגעהאלטן ביז דער אייבערשטער האט געמאכט א נס, די רוסן ימח שמם האבן אים באפרייט, פאר ער איז אנוועק פון דארט האבן זיי אים געמאכט א מסבת פֿרדה, האט דאס גוי'שע מיידל, די קליפה - געבעטן אז זי וויל זאגן אפאר ווערטער לכבוד די געזעגענען, און זי האט געזאגט: "אויב איז דא אויף די וועלט א צדיק, איז עס דער בחור! איף האב אים געמוטשעט טאג טעגליך, און ער האט מיך נישט צוגעהערט".

נטע איז צוריק געקומען קיין אומאן און ער האט דערציילט זיין איבערגייעכטס, ער האט דערציילט וואס פאר א נסיון ער האט דארט געהאט. מוהרא"ש דערציילט, ער האט אליינס געהערט פון עלטערע ברסלב'ער חסידים אז זיי האבן אלע געוויינט ווען ער האט דערציילט זיין געשיכטע, זיי האבן אים געפרעגט פון ווי ער האט געהאט די כחות? האט ער געזאגט: "פון ענק, פון התבודדות; ווען איך ווייס ווען נישט די עצה פון התבודדות - וואלט איך אראפגעפאלן"; אזוי ווי יוסף הצדיק האט עומד געווען בנסיון מיט די עצה פון התבודדות, די ליפן זיינע האבן נישט אויפגעהערט צו שעפֿשען תפילות, תחנונות און בקשות.

טייערער ברודער, עס איז געווען אזוי שיין צו זען ווי די פרישע מקורבים הערן זיך צו מיט אזא פרישקייט, דערנאך האט מען געזינגען קה אָכסוף.

אויפֿן וועג אהיים האב איך זיך געדארפט בעטן "לאזט מיר אָפּ", מען האט נישט געוואלט אנוועק גיין.

אינדערפרי זענען מיר געגאנגען אין מקנה; דארט דארף מען באצאלן אויף פאר שבת, עס שטייט א שטרענגע מודעה אז מען טאר נישט נעמען א האנטוף שבת נאר אז מען באצאלט דערפאר פרייטאג, פאר מיר איז דאס געווען אינטערעסאנט, איך האב באצאלט ערב שבת אויף פאר שבת.

איך האב געלערנט אביסל תיקונים פאר'ן דאווענען, נאכדעם איז געווען א שיעור אין ספר פעולת הצדיק, מיר האבן ארום גערעדט די אנהויב, די הקדמה; וואו מוהרא"ש ברענגט דעם רבינ'ס ווערטער (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן כט) אז מען רעדט פון שבת הצדיקים ווערט נתוּמם הדעת; איך בין זיכער עס וועט זיין איינער פון די אינגעלייט וואס וועלן אראפשרייבן אלע דיבורים פון שבת - באַריכות.

פסוקי דזמרה האט געדאווענט דער גבאי יצחק שמואל גרו יאיר, תפילת שחרית האבן זיי מיה מכבד געווען. נקדישף זאגן זיי זייער שיין און ווארעם, מיט'ן נוסח. ממקומה האב איך געזינגען, עס איז גאר אנדערש די תפלה "תתגדל ותתקדש בתוך ירושלים עירך" - אין שטאט ירושלים, איך האב געטראכט: רבוננו של עולם, פארנואס בין איך דא? וואס טו איך דא? איך האב נישט וואס צו טון? איך האב דאך א משפחה, א ווייב מיט קינדער, פארנואס בין איך געקומען? נאר עס זאל זיין תתגדל - עס זאל געגרויסט ווערן דעם אייבערשטנ'ס נאמען, ותתקדש, און עס זאל געהייליגט ווערן, בתוך ירושלים עירך, - אין דיין שטאט ירושלים; רבוננו של עולם, וואס איז די מטרה פון די שול? נאר איין זאך ווילן מיר, אריינברענגען די זיסע עצות פון רבי'ן, די אמונה; אמונה אויף למעשה, גלייבן אז דער אייבערשטער מאכט אלעס, ער טוט אלעס; מען זאל נישט חנפה'נען קיינעם און זיך נישט פארלאזן אויף קיינעם'.

דער בעל קורא האט זייער שיין געליינט, קלאר און הויף, מוסף האט געדאווענט אהרן וועבערמאן גרו יאיר.

די גבאים האבן געארבעט מיט א שטארקע סדר, זיי האבן אנגעגרייט מזונות אין זעקלעך פאר יעדן איינעם, עס איז געווען א ריזיגער עולם, מיט א שטארקע סדר, עס איז נישט געווען קיין געכאפער'י; יעדער האט באקומען א זעקל מזונות.

ספורי מעשיות האבן מיר געלערנט די מעשה פונעם תם (ספורי מעשיות, מעשה ט), וואו דער רבי איז אונז מגלה די סוד פון הצלחה, קוק נישט אויף א צווייטן און זוף נישט קיין שלימות, אז די דאווענען איז אזוי ווי די שיף מיט דריי עקן - זיי זיך מחי' מיט דעם, און אז אנדערע זענען מער מצליח - זאלסטו נישט ווערן צעבראכן, זיי נישט מקנא אנדערע, זיי זיך מחי' מיט דיין נקודה. איך שרייב דיר בקיצור הקיצורים, איך בין יעצט נאך א נסיעה, איך בין אפגעמוטשעט; פון יעדע שיעור קען מען שרייבן א גאנצע קוונטרס.

איינער פון די חברים, א גרויסער מפיץ, אהרן גאלדשטיין גרו יאיר, האט געמאכט א ברית. מען האט געדארפט ווארטן אויפ'ן קינד און אויף די זיידעס, האב איך זיך דערנוויל אריבער געכאפט צו מיין שוואגער ר' איתמר לייפער גרו יאיר, ער וואוינט ממש איין בנגן נעבן שול, איך האב געשמועסט אביסל מיט מיין שוועסטער, שוואגער און קינדער.

ביים ברית האט ער מיך מכבד געווען מיט די ברכות.

ביי די סעודה אינדערפרי איז געווען מער געסט, עטליכע דרייסיג באטייליגטע, מען האט געשמועסט מעשיות פון תפלה, מעשיות פון הפצה; עס איז אזוי שיין צו הערן פון יעדן איינעם זיינע מעשיות. איך האף אז איינער פון די געסט וועלן אראפשרייבן "א סעודה מיט'ן ראש ישיבה" און דאס שיקן פאר'ן שטעטל בלעטל. די שמועסן ביי די סעודה איז זייער שיין, עס איז אין א וועג מער ווי א דרשה, מער ווי א שיעור.

מנחה ושלש סעודות איז אויך געווען ביי אונז אין שול.

עס זענען געווען געסט פון גאנץ ארץ ישראל, צענדליגער משפחות זענען געקומען מיט האלטן דעם שבת. מען איז געקומען פון בני ברק, בית שמש, צפת, חיפה, מודיעין און נאך, אויף פון יבנאל זענען געקומען געסט, אויך דער דיין הרב הגאון רבי משה קורץ שליט"א איז געקומען מיט אלע קינדער.

די גבאים האבן צוגעשטעלט שלש סעודות מיט א גוטע סדר, מיר האבן געזינגען זמירות, אויף אידישע ניגונים, עס איז געווען א מחי' צו זינגען אינאיינעם די אידישע ניגונים.

מיר האבן גערעדט פון דאס ווארט וואס רבי יודל פון דאשוב זכרונו לברכה האט געזאגט פאר'ן רבי'ן, די ווערטער פון זיין רבי, הצדיק הקדוש רבי פנחס קאריצער זכותו יגן עלינו, פארוואס זאגן מיר "אשמנו", בלשון רבים, מען דארף דאס ווען זאגן בלשון יחיד! נאר מיר קומען מיט א טענה צום אייבערשטן, מיר זאגן: "רבנו של עולם, איך צוזאמען מיט דיר פביכול האבן געזינדיגט, ווען דו נעמסט ווען ארויס דיין פח - וואלט איך נישט געזינדיגט".

ווען דער רבי האט דאס געהערט, האט ער געזאגט: מיר זאגן אויף אזוי, דער רבי האט אים געטייטשט דעם פסוק פון די פרשה (בראשית מד, יח): "ויגש אליו יהודה", א איד קומט צום אייבערשטן, "ויאמר בי אדוני", זיי נישט ברוגז אויף מיר אז איך האב געזינדיגט, ווייל "ביי", אין מיר, "אדוני", ביסטו (חיי מוהר"ן, סימן תרי).

נישטא קיין גרעסערע זאך ווי זיך דן זיין, חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תנחומא משפטים, ה): "כשיש דין למטה", ווען מען משפט זיך, "אין דין למעלה", נעמט מען אראפ פון זיך אלע דינים.

נאכן דאווענען האבן מיר געמאכט קידוש לבנה און הבדלה. איך האב אויפגענומען אפאר משפחות אין שטוב. אלי' ווייס נרו יאיר מיט זיין משפחה זענען אריבערגעקומען, יעצט איז די ערשטע מאל וואס איך טרעף זיך מיט אים, ער איז מתרגם די חיזוק יומי אויף ענגליש; טויזנטער מענטשן זענען זיך מחי' מיט דעם.

אויף האב איך געדארפט זיצן שלום מאכן וכי', דאס וויל איך לעת עתה נאכנישט שרייבן, איך האף אז איך וועל עס נישט דארפן שרייבן, איך בעט

זייער עס זאל נישט זיין קיין מחלקת אונטער מיין נאמען.

ממש די זעלבע זאך וואס איז געווען ביים רבי'ן; וואס טראכסטו, ווי אזוי האט זיך אנגעהויבן די מחלקת אויפ'ן רבי'ן? פון א ברעטל! זא, דו הערסט גוט, פון א בעל תפלה.

ווען דער רבי איז צוריק געקומען פון ארץ ישראל איז ער געקומען קיין זלאטיפאלע; פארנוואס פונקט דארט - ווייסן מיר נישט, יעדע טריט פון רבי'ן איז געווען סודות התורה. די גבאים האבן מכבד געווען דעם רבי'ן מיט אלע תפילות, אבער דארט איז געווען איינער וואס האט נישט געוואלט געבן דעם ברעטל פאר'ן רבי'ן, און פון דעם האט זיך אנגעהויבן די מחלקה; שמו שמים! א מחלקה וואס ציט זיך שוין באלד צוויי הונדערט יאר! פארנוואס? פאר ווען? א ברעטל! איי דו טיפש איינער, וועגן א ברעטל ווילסטו אלעס פארלירן?!

איך וויל נישט מער שרייבן, איך האף אז איך וועל נישט דארפן מער שרייבן. איין זאך קען איך דיר זאגן, עס האט געפעלט א האר איך זאל בלייבן אין שטוב און נישט גיין צו מלנה מלכה. איך בין געווארן אזוי אפגעשוואכט, איך האב זיך נישט געקענט רירן; נישט אז איך האב מורא פון איינעם, ברוך השם מוהרא"ש האט אין אונז אריינגעלייגט אזא אמונה, איך דארף נישט קיינעם, איך וויל נישט קיינעם, איך האב נישט קיינעם - נאר דעם אייבערשטן, אבער מען ווערט אפגעשוואכט ווען דו פרויבירסט רעדן מיט מענטשן, דו ווילסט נאר זיי העלפן און זיי עקשנען זיך און ווילן זיך לערנען ווי אזוי צו פירן, די פֿרט וועל איך רעדן מיט דיר פֿריוואט.

עצט זע איך ווער דו און דיין ווייב זענען, איר העלפט די מוסד שוין איבער צען יאר, איר ביידע דארפט גארנישט, טאקע גארנישט, באַמת גארנישט; איר ווילט נאר איין זאך, אנדערע זאלן אויף האבן דעם חיים טובים וואס איר האט זוכה געווען.

מְלִוָּה מְלָכָה אִיז גְּעוֹוֶען אִין אַ זַאל, גָּאָר אַ גְּרוֹיִסְעַר עוֹלָם אִיז זײַ צאַמְגַעקוּמֶען, אַסאַךּ מִשְׁפָּחוֹת וואס זענען נישט געווען אויף שְׁבֵת - זענען געקומען צו פֿאַרן. קוֹדֶם הָאָט מֶען גְּעזײַנגען זְמִירוֹת, אײַף הָאָב זײַ זײַער נישט גוט געשפּירט, אײַף הָאָב געשפּירט ווי דער קאַפּ שׁווינדלֵט מִיר, אײַף בײַן געווען זײַער אױסגעמוטשעט, בײַז מֶען הָאָט אַנגעהױבן זײַנגען די ירושלימ'ער דעפּקעס, די שײַנע נײַגונײַם. עס אִיז געווען גוטע מוזיקאַנטן, אַ קלאַרינעט; דאַס הָאָט מִיר מְחַיֵּ געווען, דער רבֵי זאַגט אַז אַ נײַגון הָאָט אַ כַּח צו מְחַיֵּ זײַן דעם מְעַנְטֵשׁ (שיחות הַר"ן, סימן רעג).

מִיר הָאָבן גערעדט פֿון רבֵי נְתַן'ס הַתְּקַרְבוֹת, די סִפּוּר מִיט'ן חֵלוֹם, ווי ער קריכט אויף אַ לײַטער און ער פֿאַלט, און ער זעט אִין חֵלוֹם אַ געשטאַלט וואס זאַגט אים: "אײַף בעט דיר זײַער, דראַפּע זײַ און דערהאַלט זײַ!" מִיר הָאָבן אױף גערעדט פֿונעם סֵדֶר דֶּרֶךְ הַלִּימוּד (פּמבואר בְּשִׁיחוֹת הַר"ן, סימן עו), דאַס גרויסקײט פֿון גורֵם זײַן פֿרָקִים מִשְׁנִיּוֹת; עס געבט אַ נײַעם מִחַ פֿאַר'ן מְעַנְטֵשׁ. מִיר הָאָבן זײַף מְחֻזַּק געווען אִין הַפְּצָה, מֶען זאַל זײַף נישט קרייגן מיט קײַנעם, מֶען זאַל גײַן הַפְּצָה מיט דֶּרֶךְ אֶרֶץ.

אײַף בײַן זײַער בְּרוּגָז אױף די וואס קלעבן סטיקערס; אײַף הָאָב שׁוין געזאַגט אָן אַ שׁיעור מָאל אַז מֶען זאַל דאַס נישט טון, דאַס אִיז אַ ווילדע זאַף, אַ פֿאַרשעמטע זאַף; נָאָר אִין אַ פֿלאַץ וואס אַלע קלעבן דאַרט, אַלע לײַגן סטיקערס - נָאָר דאַרט קען מֶען לײַגן. יעצט זע אײַף אִין מָאָה שְׁעָרִים סטיקערס, אײַף הָאָב נישט ליב די ווילדע זאַכן, מוהֶרֶא"ש הָאָט נישט געוואלט מֶען זאַל גײַן אױף די וועג הַפְּצָה.

עס זענען געקומען טאַטעס מיט קינדער מאַכן חאַלאַקעס, עס אִיז געווען סײַומים, עס אִיז געווען זײַער פֿרײַליף, די שׁיעור הָאָט מֶען אַפּגֶעכאַפּט, קענסט דאַס הערן און זײַף מְחֻזַּק זײַן.

זונטאָג אַינדערפֿרי בײַן אײַף געגאַנגען אִין מְקוּוֹה, ווען אײַף בײַן

אנגעקומען האט די מאשין נישט גענומען קיין געלט, איך האב שוין פארדעם געבעטן דעם אייבערשטן אויפ'ן וועג צום מקנה: "רבנונו של עולם, יעדעס מאל איך בין אין די פּרעמד איז אן אנדערע מעשה מיט'ן מקנה, אדער האב איך נישט די געלט פון יענע פּלאץ", בקיצור, א מעשה פון תּפלה, איינער פון אנשי שלומינו, א טייערער איד, בעריש קרויס גרו יאיר, האט מיר געשאפן א וועג אריין. איך בין געווען ביי אים אין שטוב אין אומאן ערב ראש השנה מנחם אב'ל זיין צוויי טייערע בחורים מקורבים, ער נעמט צאם די בחורים אין ירושלים יעדע מוצאי שבת, ער מאכט פאר זיי מלוה מלכה; א גוט הארץ.

שחרית האב איך נאך געדאווענט אין ירושלים, נאכן דאווענען האבן מיר מסיים געווען מסכת תענית. די גמרא זאגט (לא): "מכערות שבהם, מה היו אומרות", די מיאוס'ע זאגן, "קחו מקחכם לשום שמים", האט חתונה לשם שמים, קוקט נישט אויף שיינקייט, אויף יחוס, "ויבלבד שתעטרוננו בזהובים", נאר בתנאי איר זאלט אונז געבן גאלדענע קליידער; מוהרא"ש זאגט, דאס איז מכערות, מיאוס'ע מענטשן - ווען דער קאפ ליגט אין געלט. די גמרא איז מסיים: "עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים", ווען משיח וועט קומען וועט דער אייבערשטער מאכן א טאנץ פאר די צדיקים; ווען משיח וועט קומען וועט מען טאנצן, מען וועט זיין פרייליך. גלייך נאכדעם איז געווען פתיבת האותיות, האברך שפתי מזרחי גרו יאיר האט אנגעהויבן שרייבן א קליינעם ספר תורה. ער האט גענומען דעם סופר, דער גבאי פון בית המדרש, יצחק שמואל פּרענקל גרו יאיר; איך האב געשריבן דעם ערשטן אות, די ב' פון בראשית.

איך האב זיך געזעגנט מיט אנשי שלומינו מיט אזא בענקשאפט; איך זאג דיר עס איז א חלום, עס איז נישט שייך זיך פארצושטעלן ווי די פרישע מקורבים האבן אין אזא קורצע צייט באוויזן אויפצושטעלן אזא שיינע

פלאץ מיט אזא דרף ארץ.

די גבאים פארשטייען אן עסק, זיי האבן ארויפגעשטעלט א שיינעם טאנול ביים בית המדרש: "בית המדרש היכל הקודש, מיסודו של מוהרא"ש, בנשיאות הראש ישיבה", און פון אונטן שטייט אין אידיש: "פון געלט זאלט איר נישט רעדן צו מיר"; דאס האט מוהרא"ש ארויפגעלייגט העכערן טיר פונעם בית המדרש אין יבנאל, די ווערטער פונעם בעל תפלה (סיפורי מעשיות, מצשה יב). א בייפאל פון מוהרא"ש דאס צו לייגן ביים אריינגאנג פון שול, אונז צו דערמאנען אז מיר זענען דא ביים בעל תפלה, מיר זאלן נישט פארגעסן פון תכלית, פון תפלה, פון דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן.

מיר האבן זיך ארויסגעלאזט אויפ'ן וועג קיין מירון, צום תנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, אויפ'ן וועג זענען מיר געפארן - אהרן וועבערמאן גרו יאיר האט געדרייווט, און מנחם איז מיט געקומען, אויף האברך מושי גרו יאיר מיט דוד גרו יאיר. מיר האבן זיך אפגעשטעלט עסן, מיר האבן מיט געברענגט עסן, מיר זענען נישט אריין אין א געשעפט; מיר האבן זיך געזעצט עסן אין א שטילע פלאץ. דארט האבן מיר באגעגנט די גבאים פון שול, מיר האבן זיך מחזק געווען; יעדע מאל איך רעד מיט זיי ווער איך זייער פרייליך, זיי מאכן שיינ דעם רבינ'ס זאך.

אין מירון האבן מיר געזאגט תהלים, איך האב אויף געזאגט די הארץ רייסנדיע תפלה אין לקוטי תפילות פון רבי נתן זכרוננו לברכה (חלק ב', תפלה מז), די תפלה איז געבויט אויף די תורה, די השמטה, אנהויב לקוטי מוהר"ן חלק א', "לכו חזו".

איך האב געבעטן פאר דיר און דיין משפחה. מיר זענען ארויף אויפ'ן דאך פון די מערה, דארט איז געווען אנגעגרייט מוזיק, מיר האבן געטאנצן און געזינגען: "בר יוחאי", "ואמרתם כה לחי", "אמר רבי עקיבא", און נאך

שׁינע מירון'ע ניגונים.

דארט איז געווען א דריטע פתיבת האותיות. דעם ספר תורה שרייבן מיר לזכותו הגדול פון אונזער רבי מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, האברך שבתי מארקוס גרו יאיר וואס העלפט די ישיבה אלע יארן מיט'ן צאמנעמען די רענט חודש'ליך, איז אריינגעשפרינגען אין די מצוה. מיר האבן גענומען א סופר פון אנשי שלומינו, האברך ישראל גרומאן גרו יאיר, א חשוב'ער אינגערמאן, ער האט מקרב געווען דעם אנדערן סופר, גבאי בית מדרשינו ירושלים.

איך האף אז אלע אנשי שלומינו וועלן נעמען א חלק אין די מצוה פון פתיבת ספר תורה, דער רבי זאגט (ספר המדות אות ממון, סימן לו): "לכתב ספר תורה מסגל לפרנסה", שרייבן א ספר תורה איז מסוגל צו ווערן רייך; נישט יעדער איז מסוגל אליינס צו שרייבן א ספר תורה, דעריבער צעטיילט מען די זכות, יעדער זאל נעמען א חלק אין די מצוה.

בסוף הכל האב איך געשריבן התחלות האותיות אין ארץ ישראל אין דריי ספרי תורה'ס; חוץ א פערטע וואס איך שרייב לזכות מיין ווייב תחנ"י. די קהילה צוואואקסט זיך אזוי שנעל, דארפן מיר האבן אסאך ספרים.

אינמיטן די נסיעה האב איך באקומען גאר א גוטע גייעס, אז די בני ברק'ער חבורה האבן ארויסגענומען א שול. דו קענסט זיך נישט פארשטעלן מיין שמחה, ווייל מוהרא"ש האט מיר געזאגט: "כל זמן איר האט נישט קיין שול - האט איר גארנישט געטון פאר'ן רבי'ן"; צענדליגער יארן האט מען פארפלייצט די ספרים אין ניו יארק, ביז מיר האבן נישט געטון למעשה, אנגעהויבן עפענען שול'ן - איז גארנישט געווען, אפילו די עלטערן האבן געהאט חיזוק פון די הייליגע ספרים, זענען אבער די קינדער נישט געבליבן ביים רבי'ן.

איך האב ממנה געווען גאר א טייערער אינגערמאן פאר גבאי אין בני

ברק, האברך אבא חייא רייזמאן גרו גאיר. ווען איך וועל צוריק קומען צו מיינע כחות פון די נסיעה וועל איך אויפנעמען נאך א גבאי, א שול דארף האבן לכל הפחות צוויי גבאים.

אז עס וועט דיר אויסקומען צו זיין אין ארץ ישראל וויל איך דיר בעטן דו זאלסט גיין מחזק זיין אלע שול'ן און רעדן צו אלע גבאים. גבאים דארפן זייער אסאך חיזוק, פון איין זייט ווילן זיי טון וואס איך וויל טון, זיצן פון דער זייט, אונטערן טלית, זיך מתבודד זיין, לערנען שיעורים פסדרן, נאר רעדן חיזוק איינער צום צווייטן, נישט זען ביי א צווייטן זאכן וואס מען דארף באמערקן, פון די אנדערע זייט - ווילן זיי טון מיין רצון, אזוי ווי איך טו מוהרא"ש'ס רצון, עס זאל זיין סדר, עס זאל זיין דרך ארץ; וואויל איז דעם וואס העלפט צו א בית המדרש עס זאל זיין אזוי ווי מוהרא"ש האט געוואלט עס זאל זיין.

מיר זענען ארויף אויבן אויפ'ן בארג, העכער די קבר פון רבי יוחנן הסנדלר זכותו גנן עלינו, צו מיין זיידע און באבע'ס ציון. איך האב דארט געזאגט תהלים און זיך געקענט אביסל עפענען מיין הארץ. איך האב זייער ליב מיין זיידע און באבע זכרונם לברכה, זיי האבן מיר זייער מחזק געווען. מיין זיידע האט מיר גענומען צום הייליגן רבינ'ס ציון פינף און צוואנציג יאר צוריק, איך האב געהאט די זכך צו זיין אלס בחור צוויי מאל מיט אים, איינמאל איז מיין טאטע שליט"א אויף מיט געקומען.

אויפ'ן וועג אראפ האבן מיר מתפלל געווען ביים קבר פון רבי יוחנן הסנדלר.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין טבר' צום קבר פון רבי מאיר בעל הנס, מיר האבן געדאווענט מנחה, נאכדעם האבן מיר מתפלל געווען. דארט האב איך שוין געהאט מער התבודדות, איך האב אסאך געבעטן פאר אלעמען, מיר האבן געדאווענט מעריב.

פון דארט זענען מיר געפארן קיין יבנאל, געלויבט דעם אייבערשטן, איך האב זיך גוט געקענט אויסגיסן מיין הארץ, דארט איז ממש אזוי ווי מוהרא"ש זאגט (צוואת מוהרא"ש, אות ה): "אזוי ווי ביי מיין לעבן האבן זייער אסאך אידן תשובה געטון דורך מיר, אזוי אויך וועט זיין נאך מיין הסתלקות ביי מיין ציון, מען וועט נתעורר ווערן ביי מיין ציון לתשובה"; איך האב זייער אסאך געוויינט ביים ציון, איך האב געשפירט ווי איך בין ביי מוהרא"ש אין צימער, בערך צוויי שעה בין איך געשטאנען ביים ציון און געבעטן פאר יעדן איינעם.

פון יבנאל בין איך אהיים געפארן.

היינט שפיר איך זיך נישט גוט, איך האף איך וועל האבן כח צו קומען צו די יארצייט סעודה פון אונזער רבי - רבי נתן זכרוננו לברכה. איך האף אין שטעטל וועט מען זיך אויך צאמקומען היינט נאכט לכבוד רבי נתן'ס יארצייט און רעדן פון דאס גרויסקייט פון הפצה.

מוהרא"ש זאגט, מען פלעגט מאכן אן אפיל ביי אנשי שלומינו ביי די יארצייט פון רבי נתן פאר הדפסת ספרי רבינו, ווייל פון רבי נתן אנגעפאנגען - ציט זיך שוין קרוב צו צוויי הונדערט יאר די זאך פון הפצה. רבי נתן האט געזאגט: "איך האב אסאך געטראכט, וואס קען מען טון אז די זאך פון רבי'ן זאל אריינגיין אין די וועלט? ביז איך האב געזען אז נאר דורך דרוקן די ספרים און פארשפרייטן פאר די וועלט קען מען דאס ווייטער ממשיך זיין". איך האב נאך אסאך צו שרייבן, איך האב אבער נישט קיין כח. היינט בין איך נישט געגאנגען אין ישיבה, איך זיך אין שטוב אן קיין טראפ כח. בעט פאר מיר יואל בן ריצא רעכיל, איך זאל קומען צו די כחות, קענען ווייטער משמש זיין דעם רבי'ן.

...

